

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **JP - Work Agency s.r.o.**
sídlem Hlavní třída 13/3, 787 01 Šumperk
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph. D., LL.M.
sídlem Moravské náměstí 629/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2017, č. j. 32279/17/5300-21441-711671,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 8. 2017, č. j. 32279/17/5300-21441-711671 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Kandalce, Ph. D., LL.M., advokáta se sídlem Moravské náměstí 629/4, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou do datové schránky Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 11. 10. 2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil odvoláním napadená rozhodnutí (12 dodatečných platebních výměrů) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 10. 2016. Těmito dodatečnými platebními výměry správce daně doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za jednotlivé kalendářní měsíce roku 2014 a uložil jí povinnost zaplatit z doměřených částek penále. Důvodem pro doměření DPH bylo neuznání nároků na odpočty DPH uplatněné žalobkyní v daňových přiznáních za rozhodná zdaňovací období ze zdanitelných plnění přijatých od dodavatelů FVE Masečín s.r.o. a N-JOY export s.r.o.
2. Žalobkyně v žalobě namítala především procesní vady v postupu daňových orgánů, a to počínaje nezákonným využitím protokolu o výsledku svědka P. B. z jiného daňového řízení, u něhož žalobkyně nebyla přítomna. V odvolacím řízení byl sice na návrh žalobkyně svědek P. B. opět vyslechnut a zástupce žalobkyně již byl přítomen tomuto výsledku, žalovaný však při svém následném hodnocení stavěl obě výpovědi do kontrastu a označil výpověď svědka za účelovou. Žalobkyně má za to, že tento postup žalovaného je nepřípustný, neboť žalovaný měl přihlížet toliko ke druhé svědecké výpovědi konané za účasti jejího zmocněnce. Žalobkyně dále namítla, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu správce daně neprovedl daňovou kontrolu za rok 2014 a místo toho při doměřování DPH za rok 2014 vycházel ze zprávy o daňové kontrole za listopad a prosinec 2013. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěrem daňových orgánů o neunesení jejího důkazního břemene. Namítla, že předložila celou řadu důkazů, konkrétně mandátní smlouvu ze dne 1. 11. 2013 a smlouvu o poskytování služeb ze dne 1. 3. 2014, uzavřené s dodavatelem FVE Masečín s.r.o., dále smlouvu o poskytování služeb s dodavatelem N-JOY export s.r.o. a daňové doklady vystavené těmito dodavateli, včetně dodacích listů. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že k přenosu důkazního břemene zpět na daňový subjekt je nutné, aby se správce daně důkladně a explicitně vypořádal s předloženými důkazy, nikoliv aby je paušálně odmítl. Žalobkyně v žalobě také protestovala proti způsobu hodnocení její jednatelky K. H., kterou daňové orgány opakovaně označovaly jako „nedůvěryhodnou osobu“ s ohledem na její působení ve společnosti LUMINOSO s.r.o. v likvidaci. Ve vztahu k osobě K. H. však podle žalobkyně nebylo prokázáno žádné její jednání, které by mohlo kohokoliv opravňovat k úsudku, že je „nedůvěryhodnou osobou“. V posledním žalobním bodě se žalobkyně vyjádřila k výpovědi svědka M. J. (osoba jednající za N-JOY export s.r.o. – poznámka krajského soudu) a namítla, že nemůže jít k její tíži, že si tento svědek nepamatoval s odstupem několika let všechny detaily. Ke skutečnostem, které měla jeho svědecká výpověď potvrdit nebo vyvrátit, tj. k poskytnutí deklarovaného plnění žalobkyni, se svědek vyjádřil dostatečně konkrétně a potvrdil, že žalobkyni skutečně plnění dodávali a poskytnutá plnění specifikoval. Otázka, jakým způsobem toto zboží získal dodavatel N-JOY export s.r.o., již leží mimo její sféru, a žalobkyně proto podle svého přesvědčení nenese v tomto ohledu důkazní břemeno.

Označení svědka jako nevěrohodného pouze z toho důvodu, že nebyl schopen (či ochoten) označit své dodavatele, považuje žalobkyně za nepřipustné.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, na jehož závěrech setrval. K namítaným vadám při výslechu svědka B. uvedl, že svědek byl předvolán na návrh žalobkyně a žalobkyně byla o jeho výsledku vyrozuměna tak, aby se ho mohla účastnit. Odpovědi tohoto svědka však byly vyhodnoceny jako nekonkrétní, navíc prohloubily pochybnosti o dodání předmětných plnění žalobkyni deklarovaným dodavatelem a o splnění podmínek mandátní smlouvy. Žalovaný poukázal na § 92 odst. 5 písm. c) zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle kterého správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Není však jeho povinností prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností a že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí daňový subjekt, či prokázat namísto daňového subjektu, jak se transakce uskutečnila. Jestliže správce daně své důkazní břemeno ve vztahu k pochybnostem o tvrzení daňového subjektu unese, pak dochází k přenesení důkazního břemene zpět na daňový subjekt a je na něm, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdí. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že při prověřování skutečností rozhodných pro posouzení oprávněnosti žalobkyni uplatněných nároků na odpočet DPH postupoval správce daně v souladu s platnými právními předpisy a existenci pochybností o souladu skutečného stavu se stavem uvedeným na předmětných daňových dokladech ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokázal. Ani ústní jednání a výpovědi svědků nepřinesly podle žalovaného žádné konkrétní informace o plněních poskytnutých deklarovanými dodavateli, ale naopak jsou v nich rozpory. Pokud není jednoznačné, kdo plnění žalobkyni poskytl, respektive o tom má správce daně pochybnosti, nejsou splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet. Důkazní břemeno ohledně faktické realizace předmětných plnění včetně jejich deklarovaného dodavatele bylo na straně žalobkyně, které se nepodařilo pochybnosti správce daně rozptýlit. K námitce ohledně použití zprávy o daňové kontrole za listopad a prosinec 2013 při doměřování DPH za rok 2014 žalovaný uvedl, že žalobkyně neuvádí, v čem spatřuje nepřipustný postup správce daně při použití tohoto důkazního prostředku. V této souvislosti poukázal na to, že dokazování vede k naplnění základního cíle správy daní uvedeného v § 1 odst. 2 daňového řádu, kterým je zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady a v rámci procesu dokazování lze využít takových důkazních prostředků podle § 93 daňového řádu, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. K osobě jednatelky žalobkyně K. H. žalovaný uvedl, že v dodatečných platebních výměrech správce daně dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu označil K. H. jako nedůvěryhodnou osobu. Převod obchodních podílů na K. H. bez předání podkladů a informací rozhodných pro vyčíslení jejich hodnoty a nezbytně nutných pro vedení zákonných evidencí a fungování společnosti, zpochybňuje podle žalovaného vážnost úmyslu K. H. ekonomicky společnost žalobkyně ovládnout a řídit ji. Vzhledem k tomu, že K. H. byla jedinou jednatelkou společnosti LUMINOSO s.r.o., jejímž předmětem podnikání je činnost účetních poradců, vedení účetnictví a vedení daňové evidence, musela mít povědomí o tom, jaké podklady jí měly být předány při převzetí společnosti od pana J. P. Ke svědecké výpovědi M. J. týkající se poskytnutí plnění žalobkyni od dodavatele N-JOY export s.r.o. žalovaný uvedl, že je sice možné, aby si svědek s určitým časovým odstupem nepamatoval všechny detaily

týkající se předmětných obchodních transakcí, ale za takový detail zcela určitě nelze považovat skutečnost, že si svědek s určitostí nepamatoval ani jednoho svého dodavatele, ale naopak měl dle vyjádření žalobkyně potvrdit všechny dodávky pro žalobkyni. Žalovaný zdůraznil, že prvostupňový správce daně ani žalovaný nepožadovali po žalobkyni prokazovat skutečnosti mimo sféru jejího vlivu, ale podle § 92 odst. 3 daňového řádu bylo její povinností prokázat všechny skutečnosti, které uvedla v daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období, což úspěšně neprokázala.

4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně coby měsíční plátce DPH podávala daňová přiznání za jednotlivé měsíce roku 2014, ve kterých uplatňovala nároky na odpočty DPH. Přípisy (nadepsanými shodně „Výzva k podání dodatečného daňového přiznání“) ze dne 30. 6. 2016 správce daně vyzval žalobkyni s odkazem na § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečných daňových přiznání za uvedená zdaňovací období v náhradní lhůtě 8 dnů s odůvodněním, že v průběhu kontroly DPH za listopad a prosinec roku 2013 a daně z příjmů za rok 2014 vyšly najevo skutečnosti, na základě kterých lze důvodně předpokládat, že DPH není za leden až prosinec 2014 stanovena ve správné výši a bude doměřena. Tyto pochybnosti o správnosti vyměřené výše DPH se podle odůvodnění výzev týkaly nárokováných odpočtů DPH ze zdanitelných plnění, která měla žalobkyně obdržet mimo jiné od dodavatelů FVE Masečín s.r.o. a N-JOY export s.r.o. Výzvy obsahovaly poučení, že pokud dodatečná daňová přiznání podána nebudou, může správce daně doměřit daň podle pomůcek. Správce daně doručoval výzvy tehdejší zmocněnkyni žalobkyně C. L. poštou a zásilka s výzvami se mu vrátila zpět jako nevyzvednutá. Žalobkyně na výzvy k podání dodatečných daňových přiznání nereagovala. Další výzvou podepsanou dne 3. 8. 2016, č. j. 2687578/16/3216-60562-804514, oznámil správce daně žalobkyni, že jejím doručením dochází k rozšíření stávající daňové kontroly o DPH za leden až prosinec 2014 a vyzval ji k předložení důkazních prostředků prokazujících vystavení daňových dokladů a uskutečnění zdanitelných plnění, a to mimo jiné od dodavatelů FVE Masečín s.r.o. a N-JOY export s.r.o. Výzva byla doručována tehdejší zmocněnkyni žalobkyně poštou a poštovní zásilka obsahující tuto výzvu byla po neúspěšném pokusu o doručení a marném uplynutí úložní doby vhozena 17. 8. 2016 do její poštovní schránky. Následně správce daně vydal dne 18. 10. 2016 celkem 12 dodatečných platebních výměrů, ve kterých doměřil žalobkyni DPH za jednotlivé měsíce roku 2014 s odkazem na § 143, § 145 odst. 2 a § 147 daňového řádu a uložil jí povinnost zaplatit z doměřených částek penále. V odůvodnění dodatečných platebních výměrů správce daně shodně konstatoval obsah předcházejících výzev ze dne 30. 6. 2016 a 3. 8. 2016. K výzvě k prokázání skutečností ze dne 3. 8. 2016 (oznamující žalobkyni rozšíření stávající daňové kontroly o DPH za leden až prosinec 2014) pak správce daně v odůvodnění všech dodatečných platebních výměrů uvedl doslovně, že: *„Vzhledem k tomu, že tato výzva k prokázání skutečností byla daňovému subjektu doručena fikcí podle § 47 odst. 2 daňového řádu a není prokazatelně doloženo, že se o ní dozvěděl, nebude k ní dále přiblíženo, neboť k zahájení kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2014 (únor, březen, duben, květen atd.) za těchto skutkových okolností ze zákona nedošlo.“* Při doměření DPH žalobkyni za zdaňovací období leden až prosinec 2014 vycházel správce daně podle odůvodnění dodatečných platebních výměrů především z jejích daňových přiznání za posuzovaná zdaňovací období a ze skutečností zjištěných v rámci daňové kontroly DPH za listopad a prosinec 2013 a daně z příjmů za rok 2014. Správce daně uzavřel, že odpočty ze zdanitelných plnění přijatých od společností FVE Masečín s.r.o. a N-JOY export s.r.o. (v jednotlivých dodatečných platebních výměrech vždy řádně specifikovaných) nebyly

žalobkyní uplatněny v souladu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), proto nárokové odpočty neuznal a v návaznosti na neuznání odpočtů doměřil žalobkyni DPH. Proti všem dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně včasné odvolání. Správce daně po podaném odvolání doplnil dokazování postupem podle § 113 odst. 2 daňového řádu o výsledcích svědka P. B. O všech odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v jehož odůvodnění se mimo jiné vyjadřoval k průběhu řízení před správcem daně (bod 39 napadeného rozhodnutí) a uvedl, že žalobkyně nereagovala na výzvy správce daně k podání dodatečných daňových přiznání k DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2014, a protože se správci daně nepodařilo zahájit daňovou kontrolu DPH za uvedená zdaňovací období, vycházel při stanovení (doměření) DPH z důkazních prostředků získaných v průběhu daňové kontroly DPH za listopad a prosinec 2013 a daně z příjmů za rok 2014. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve shodě se správcem daně konstatoval, že žalobkyní předložené důkazy a provedené svědecké výpovědi neprokázaly dodání služeb a zboží od dodavatelů uvedených na dokladech a v deklarovaném rozsahu. Naopak správce daně podle žalovaného prokázal existenci důvodných pochybností o souladu skutečného stavu se stavem uvedeným na předmětných daňových dokladech podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Žalovaný zdůraznil, že deklarovaní dodavatelé nedokázali blíže charakterizovat svou ekonomickou činnost, nedokázali identifikovat své dodavatele, nepředložili správci daně daňové doklady, nemají žádný majetek, ekonomickou činnost řídí osoby odlišné od jednatelů, fakticky se nenacházejí v sídle zapsaném v obchodním rejstříku a nehradí daňové povinnosti. Pokud není jednoznačné, kdo plnění žalobkyni poskytl, respektive o tom má správce daně pochybnosti, nejsou podle odůvodnění napadeného rozhodnutí splněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně neprokázala splnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet podle § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH, proto odvolání zamítl a napadené dodatečné platební výměry potvrdil. Napadené rozhodnutí bylo podle doručenky datové zprávy doručeno tehdejší zmocněnkyni žalobkyně do její datové schránky dne 15. 8. 2017.

5. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas, v průběhu zákonné lhůty stanovené v § 72 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), že je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v rozsahu vymezeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
6. Krajský soud se nejprve zaměřil na námitku, v níž žalobkyně napadá procesní postup správce daně, který použil jako podklad pro doměření DPH žalobkyni za sporná zdaňovací období v roce 2014 zprávu o daňové kontrole za listopad a prosinec 2013 namísto toho, aby za sporná zdaňovací období leden až prosinec 2014 provedl daňovou kontrolu. Touto námitkou se krajskému soudu otevírá přezkum zákonnosti postupu zvoleného správcem daně, který předcházel vydání dodatečných platebních výměrů a napadeného rozhodnutí. Jak se podává z obsahu správního spisu, správce daně prováděl u žalobkyně daňovou kontrolu DPH za listopad a prosinec 2013 a daně z příjmů za rok 2014. V průběhu této daňové kontroly správce daně vyzval žalobkyni prostřednictvím její zmocněnkyně nejprve k podání dodatečných daňových přiznání k DPH za jednotlivé měsíce roku 2014, ve kterých ji upozorňoval na možné doměření daně a po marném uplynutí lhůty jí ve výzvě ze dne 3. 8. 2016 (č. j. 2687578/16/3216-60562-804514) oznámil rozšíření daňové kontroly o DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2014. Následně

však správce daně v řízení nepokračoval postupem stanoveným pro daňovou kontrolu s odůvodněním, že se ji nepodařilo zahájit, protože výzva ze dne 3. 8. 2016 byla zmocněnkyni žalobkyně doručena fikcí a není doloženo, že se o ní žalobkyně dozvěděla, ale vydal dodatečné platební výměry, v jejichž odůvodnění výslovně uvedl, že k rozšíření daňové kontroly o relevantní měsíce nepřihlížel a DPH žalobkyni za zdaňovací období leden až prosinec 2014 doměřil dokazováním, a to především podle zjištění a závěrů přijatých v rámci daňové kontroly DPH za listopad a prosinec 2013 a daně z příjmů za rok 2014. Předmětem právního posouzení ze strany krajského soudu je, zda tímto postupem došlo k doměření DPH žalobkyni z moci úřední zákonným způsobem.

7. Podle § 143 odst. 3 daňového řádu lze daň doměřit z moci úřední pouze dvěma způsoby. Prvním je doměření daně na základě daňové kontroly a dalším je doměření daně podle pomůcek v případě, kdy daňový subjekt nevyhoví ve stanovené lhůtě výzvě správce daně podle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečného daňového přiznání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č. j. 1 Afs 150/2016 – 35, ze dne 31. 8. 2017 – všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). V uvedeném rozsudku připustil Nejvyšší správní soud doměření daně také na základě informací získaných v rámci postupu k odstranění pochybností podle § 89 odst. 1 daňového řádu. V přezkoumávané věci správce daně doměřil žalobkyni DPH z moci úřední, aniž by postupoval podle některého z výše uvedených přípustných způsobů. Správce daně nedoměřil žalobkyni DPH podle pomůcek, ale na základě dokazování, aniž by přistoupil k postupu k odstranění pochybností nebo k provedení daňové kontroly, kterou sice zřejmě i za sporná zdaňovací období zahájil (krajský soud neshledává důvody, pro které by nebylo možné považovat daňovou kontrolu za zahájenou jenom proto, že úkon směřující k zahájení daňové kontroly ve smyslu § 87 odst. 1 daňového řádu, resp. k jejímu rozšíření o relevantní zdaňovací období, byl daňovému subjektu či jeho zmocněnci doručen fikcí), ale rozhodně v ní řádně nepokračoval a především ji předepsaným způsobem nezakončil při zachování veškerých práv žalobkyně coby daňového subjektu. Podobný postup již vytkl daňovým orgánům Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 300/2017 – 26, ze dne 16. 8. 2018, (viz. zejména body 40 a 41 rozsudku). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku taktéž uvedl, že: *„Jestliže správce daně dle obsahu správního spisu i dle svých konstantních tvrzení nezahájil postup k odstranění pochybností, nepřistoupil k daňové kontrole za předmětné zdaňovací období, ani nedoměřil daň pomocí pomůcek, kasačnímu soudu pak není jasná povaha úředního záznamu ze dne 23. 10. 2014 použitého při dodatečném stanovení základu daně: tedy především otázka, v rámci jakého řízení vůbec správce dokazování provedl a jakým způsobem šetřil práva žalobkyně. Správce daně se tak dle kasačního soudu dopustil procesního pochybení, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.“* Podle přesvědčení krajského soudu jsou uvedené závěry Nejvyššího správního soudu plně použitelné pro projednávanou věc a krajský soud nemá důvod se od nich odchýlit. Proto krajský soud uzavírá, že bez ohledu na to, zda se správci daně podařilo výzvou ze dne 3. 8. 2016 zahájit se žalobkyní daňovou kontrolu za zdaňovací období leden až prosinec 2014, tak správce daně sám vědomě doměřil žalobkyni DPH za relevantní zdaňovací období z moci úřední na základě dokazování mimo daňovou kontrolu nebo postup k odstranění pochybností, čímž se dopustil procesního pochybení, které má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný pochybení správce daně nenapravil, naopak jeho postup aproboval, proto je třeba vady řízení vztáhnout také na jeho procesní postup. Protože uvedená vada řízení má za následek nezákonnost celého řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, nezabýval se již krajský soud pro

nadbytečnost dalšími dílčími namítanými vadami, ke kterým mělo podle žaloby v průběhu řízení dojít.

8. Krajský soud pro výše popsané vady řízení napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení jsou daňové orgány vázané právním názorem krajského soudu uvedeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
9. Žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná, a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí proto přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobkyně tvoří podle obsahu spisu zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna advokáta za 2 úkony právní služby (1. - převzetí zastoupení, včetně přípravy a první porady a 2. - podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a jeho hotové výdaje nahrazované v paušální výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 9 800 Kč shledal krajský soud jako účelně vynaložené žalobkyní při uplatňování jejího práva u soudu, a proto uložil žalovanému povinnost nahradit je žalobkyni k rukám jejího zástupce podle přiměřeného (§ 64 s. ř. s.) použití § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Jiné náklady řízení žalobkyně z obsahu spisu nevyplývají (včetně případné DPH, když zástupce žalobkyně nedoložil, že je plátcem této daně). Délku pariční lhůty krajský soud prodloužil oproti obecné délce stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 13. září 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu